

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.395/2011/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év június hó 28. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 9.B.925/2010/27. számú ítéletét III. r. vádlottal szemben **megváltoztatja**, vele szemben a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi, ellenben 700.000,- (hétszázezer) forint erejéig vagyonelkobzást rendel el.

Az I. r. vádlott új tartózkodási helye:

Egyebekben I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 19.200,- (tizenkilencezer-kettőszáz) forint bűnügyi költségből III. r. vádlott 9.000,- (kilencezer), IV. r. vádlott 10.200,- (tízezer-kettőszáz) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság a 2011. év november hó 2. napján kihirdetett 9.B.925/2010/27. számú ítéletével az I. r. vádlottat 2 rb. hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt halmazati büntetésül 1 év 2 hó börtönbüntetésre és rendfokozatban visszavetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette, az alacsonyabb rendfokozatban eltöltendő időt 1 évben határozta meg.

A II. r. vádlottat befolyással üzérkedés büntette (Btk. 256. § (1) bekezdés) és felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt, halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre és 200.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére.

A III. r. vádlottat befolyással üzérkedés büntette (Btk. 256. § (1) (2) bekezdés a) pont) miatt 2 év börtönbüntetésre és 150.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére.

IV. r. vádlottat vesztegetés büntette (Btk. 253. § (1) bekezdés) és hivatalos személy elleni erőszak büntette (Btk. 229. § (1) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati

büntetésül 1 év 4 hónap börtönbüntetésre és 100.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.
Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.34.357/2007/15. számú ítéletét a IV. r. vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette.
Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról meg nem fizetése esetére.

Kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére a II., III. és IV. r. vádlottakat a felmerülés arányában.

Az ítélet ellen az ügyész az I., II. és III. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása, így az I. r. vádlott esetében lefokozása, II. és III. r. vádlott vonatkozásában pedig végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. A IV. r. vádlott vonatkozásában az ítéletet tudomásul vette.

Az I. és III. r. vádlottak, valamint védőik felmentés érdekében, míg a II. és IV. r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett éltek jogorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1040/2011/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat minden tekintetben megfelelően értékelte. Az átiratban foglaltak szerint a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, melyből okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak a bűnösségére, eleget téve indokolási kötelezettségének, a cselekmények minősítése törvényes.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint azonban amellet, hogy a Fővárosi Bíróság a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket alapvetően helyesen vette számba, azokat nem súlyuknak megfelelően értékelte, ekként a kiszabott büntetések az I., II. és III. r. vádlott vonatkozásában súlytalanok. Mellőzendőnek tartotta az enyhítő körülmények köréből a IV. r. vádlott javára értékelt beismerést, mivel a tárgyaláson már tagadta bűnösségét, ugyanakkor súlyosító körülményként értékelendő az álláspontja szerint az I. és II. r. vádlottak terhére, hogy cselekményük alkalmas volt a rendőrségbe vetett közbizalom megingatására, míg a III. r. vádlott terhére további súlyosító körülmény, hogy anyagi haszonszerzés céljából követte el a cselekményt.

Ennek megfelelően indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla - nyilvános ülésen elbírálv a ügyet - a Fővárosi Bíróság ítéletét I., II. és III. r. vádlottak vonatkozásában változtassa meg és az I. r. vádlottat a rendfokozatban visszavetés mellékbüntetés helyett lefokozás büntetésre, a II. és III. r. vádlottakat a próbaidőre

történő felfüggesztés mellőzése mellett, végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélje, egyebekben pedig azt hagyja helyben.

A fellebbviteli főügyészség bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A II. r. vádlott védője írásban is indokolta fellebbezését, melyben vitatta a titkos információgyűjtés felhasználásának törvényességét, egyebek mellett azt levonva a nyomozati iratoknál rendelkezésre álló okiratokból, hogy a hatóság részéről a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés nem a Rtv. vonatkozó rendelkezései szerint történt. Vitatta, hogy egyáltalán indokolt, illetve törvényes volt-e a lehallgatás kezdeményezése és engedélyezése, valamint lefolytatása, felmerült-e a védencével szemben olyan bűncselekmény, amely miatt mindezt törvényesen meg lehetett tenni.

Tévesnek tartotta a Fővárosi Bíróság jogszabály értelmezését, mivel a titkos információgyűjtés tényének igazolásakor a Fővárosi Bíróság Elnöke a Be. és nem az Rtv. rendelkezései szerint járt el. Hiányosnak tartotta a lehallgatásról készített Kivonatokat, illetve magát a hangfelvételt is, nem kizárva azok manipulálását.

A motorkerékpár priorálása kapcsán jogszabályi hivatkozásokkal fejtette ki, hogy amennyiben a kérdéses Kivonatban hiánytalanul rögzítésre kerültek volna, nem csak az II. r. vádlott terhére, hanem a javára szolgáló körülmények is, akkor más megítélésre kerültek volna az események.

Végeredményben a bűnmegelőzési kötelezettségre vezette vissza azt, hogy a konkrét cselekmény nem volt jogellenes a vádlottak részéről. Álláspontja szerint hiányzott a célzat, ami a jogtalan előny szerzésére vagy jogtalan hátrány okozására irányult. Hivatkozott a 3/2007. BJE határozatra, mely szerint, amennyiben az elkövető egy cselekménye valósítja meg a hivatali visszaélés büntettét, valamint a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal való visszaélés büntettét, a bűnösség ez utóbbi bűncselekményben állapítható meg. Lényegében ebből vezette le, hogy a vádbeli cselekmény az elbíráláskor már nem minősült bűncselekménynek, mert hiányzik a célzat és az eredmény, mint tényállási elem. Ezen túlmenően az 1. tényállási pontban az II. r. vádlott cselekvőségét iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, ellentétesen a IV. r. vádlott nyomozati vallomásaival, illetve a lehallgatásról készült Kivonatban foglaltakkal.

Mindezek miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 351. §. (2) bekezdés c/ és d/ pontja alapján megalapozatlannak tartotta.

Ezért elsődlegesen arra tett indítványt, hogy az ítéletábra az iratok tartalma, és ténybeli következtetés útján állapítsa meg a helyes tényállást és a II. r. vádlottat mentse fel vagy bűncselekmény, vagy bizonyítottság hiányában az ellene emelt vádak alól, míg másodlagosan pénzbüntetés kiszabására tett indítványt, hivatkozva arra, hogy 2008. év decemberétől a II. r. vádlott nyugállományban van, így vele kapcsolatban már nem juthat érvényre a speciális prevenció.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért tartotta fenn a fellebbezését, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le és nem megfelelően minősítette a cselekményeket. A titkos információgyűjtéssel kapcsolatos aggályokat illetően a II. r. vádlott védője által kifejtettekhez csatlakozott.

A priorálás kapcsán az emelte ki, hogy valójában a rutin lekérdezés és a bevett gyakorlat szerint járt el az I. r. vádlott. Emellett a rendőrséget kötelező segítségnyújtás miatt nem jogellenes és nem társadalomra veszélyes az I. r. vádlott cselekménye. Ugyancsak hivatkozott a 3/2007. BJE határozatra, amely helyes értelmezése alapján az I. r. vádlott felmentésére kell, hogy sor kerüljön.

Az akcióterv közlésével kapcsolatban iratellenesnek tartotta az ítéletet, mivel álláspontja szerint az I. r. vádlott nem ismerte, azt csak a beindulása után szerzett arról tudomást, a célzat nem bizonyított.

Elsődlegesen így bűncselekmény hiányában kérte az I. r. vádlott felmentését, míg másodlagosan pénzbüntetés kiszabására tett indítványt. Az enyhítés vonatkozásában felhozta a pozitív parancsnoki véleményt, valamint azt, hogy visszamenőleges hatállyal az előléptetése is megtörtént az I. r. vádlottnak.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezését fenntartotta, az ügyben távolmaradása miatt kiegészíteni nem kívánta.

A III. r. vádlott védője is fenntartotta a felmentésre irányuló fellebbezését, és arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Nem indokolta meg kellően, hogy a vádlotti tagadással szemben miért a IV. r. vádlott ellentmondásos nyomozati vallomására alapozott, továbbá vitatta, hogy „az általában történő hivatkozás a hatóságra” tényállásszerű magatartás lenne. Egyebekben az ügyész súlyosításra irányuló indítványát nem tartotta alaposnak, kifejtette, hogy az ügyészi átiratban foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság megfelelően súlyozott és a felfüggesztett szabadságvesztés ebben az értelemben indokolt volt.

A IV. r. vádlott védője az elsődleges és másodlagos fellebbezését is fenntartotta, kiemelte, hogy a IV. r. vádlott a nyomozás során nem a bűnösségét ismerte el, hanem tényeket mondott el. Nem kötelességszegés érdekében kért segítséget, csupán „meggyorsításról” volt szó. Szintén tényállási elemek hiányára hivatkozott és emiatt kérte a IV. r. vádlott felmentését, míg másodlagosan az ítélet enyhítését.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán arra hivatkozott a lekérdezés kapcsán, hogy így tanították, ez volt a bevett gyakorlat, míg az akciótervvel kapcsolatban pedig azt fejtette ki, hogy nem ismerhette azt, hiszen amennyiben ismerte volna - mivel ez a hely nem volt benne az ellenőrzésben - ez a beszélgetés nem történt volna meg, nem hívta volna a II. r. vádlottat.

A II. r. vádlott utolsó szó jogán egy korábbi ügy miatti koncepciók eljárásnak tartotta ezen büntetőügyet és hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt.

A IV. r. vádlott utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy a pénzt a III. r. vádlott költségeire adta, nem azért, hogy azt hivatalos személynek továbbítsa. Nem tudta, hogy a II. r. vádlott rendőr, csak tanácsért fordult hozzá a fia eljárás során tanúsítandó magatartása érdekében.

A III. r. vádlott a nyilvános ülésen nem jelent meg, ez azonban nem képezte akadályát az eljárás lefolytatásának.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a perrendi szabályokat betartotta, a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályaira figyelemmel volt, amikor a tárgyalást megismételte. Ugyancsak a büntetőeljárás törvénynek megfelelően járt el, amikor IV. r. vádlottnak a nyomozás során tett tanúvallomását tárgyalás anyagává tette, tekintettel arra, hogy a Be. 291. § (2) bekezdése ezt kifejezetten lehetővé teszi, miután jelen esetben a IV. r. vádlott tanúvallomásáról készült jegyzőkönyvből a Be. 85. § (3) bekezdésében meghatározott figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a titkos információgyűjtés anyaga az eljárásban a törvényi szabályozásnak megfelelően került felhasználásra, mivel a nyomozási bírónak, továbbá a Fővárosi Bíróság Elnökének a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása tárgyában a büntetőeljárás törvény szabályai szerint kell eljárnia, az abban foglaltak szerint kell a különböző feltételek meglétét vizsgálnia, határozatot hozni, igazolást kiállítani, stb. Az erre vonatkozó rendelkezések a Be. 206/A. §-ában egyértelműek, a törvény visszautal a titkos adatszerzés engedélyezésének a Be-ben meghatározott feltételeire, így a bíróság nyilván ennek értelmében vizsgálja a felhasználhatóságot, stb., ami nem jelenti azt, hogy az ügyben adott esetben titkos adatszerzés folyt volna a titkos információgyűjtés helyett, vagy a bíróságok téves jogértelmezés alapján jártak el, vagy, hogy a nyomozó hatóság vagy más rendőri szerv (akár az IRM RSZVSZ) nem az Rtv. szabályai szerint tett volna eleget a titkos információgyűjtésnek.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a titkos információgyűjtés anyagának a felhasználhatóságával és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy jelen eljárás keretében azok törvényesen lettek beszerezve és törvényesen kerülhetnek felhasználásra, azaz bizonyítékként értékelhetők. Olyan adat nem merült fel, amely arra utalt volna, hogy az IRM RSZVSZ nem a jogszabálynak megfelelően járt volna el. A Be. által megkövetelt okiratokon, amelyek a nyomozati iratok között rendelkezésre álltak, mindenütt a jogosultak aláírása szerepelt, az azokban rögzítettek alapján nem volt kétséges, hogy mely bűncselekmények miatt került sor a lehallgatások kezdeményezésére, elrendelésére stb. Nyilvánvaló, hogy a lehallgatásokat egy titkos nyomozás elrendelése megelőzte, amelynek irataiba

azonban a rendelkezésre álló adatok alapján szükségtelen volt az eljáró bíróságnak betekintenie, ekként helytálló volt a titkos információgyűjtés anyagába való betekintésre, stb. vonatkozó bizonyítási indítványnak az elutasítása, ha az más indokkal történt is a Fővárosi Bíróság részéről.

A törvény által megkövetelt haladéktalanságot sem lehet a rendelkezésre álló adatok alapján eredménnyel támadni. Tekintettel arra, hogy egyrészt az engedélyezett határidőt követően valóban haladéktalanul megtörtént a kezdeményezés, a feljelentés és a nyomozás elrendelése, másrészt nem csupán a vád tárgyát képező cselekmények miatt folyt titkos információgyűjtés, hanem más cselekmény miatt is - még ha utóbb arra vonatkozóan a büntetőeljárás megszüntetésre is került - feltétlenül indokolt volt a lehallgatásnak a továbbfolytatása, mivel a hivatali bűncselekmények miatti feljelentésekkel a dekonspiráció veszélye alappal vetődött volna fel. Egyebekben a Kivonat készítése megfelelt a szabályozásnak, de az elsőfokú bíróság erre nézve is teljes körű bizonyítást vett fel, mivel a csatolt hanganyagokat a tárgyalás anyagává tette (lejátszotta a felvételeket), a vádlottak az elhangzottakat egyébként nem vitatták, így a védelem ezzel kapcsolatos aggályai is alaptalannak bizonyultak.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság alapos, részletes bizonyítást vett fel, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat külön-külön és együttesen is értékelte, mérlegeléséről kellően számot adott, indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

A Fővárosi Bíróság részletesen foglalkozott a vádlotti vallomásokkal, akik alapvetően tagadták a bűncselekmények elkövetését, kivéve a IV. r. vádlott, aki a nyomozás során tett tanúvallomásában, melyet közvetlen azt követően gyanúsítottként is fenntartott, lényegében ténybeli beismerő vallomást tett.

A Fővárosi Bíróság részletesen megindokolta, hogy miért a IV. r. vádlott ezen nyomozás során tett, önmagát és társait egyaránt terhelő vallomását fogadta el, szemben a további vádlottak tagadásával.

A titkos információgyűjtés anyaga mindhárom tényállási pont tekintetében teljesen egyértelmű terhelő bizonyítékot szolgáltatott a vádlottakkal szemben. Ezen beszélgetések nem kétértelműek, azokból egyértelmű következtetések vonhatók le, az elhangzottak nem voltak vitatottak, a vádlottak a hangjukat magukénak ismerték el.

Ezen bizonyítékokból, kiegészítve azokat a további okirati bizonyítékokkal, valamint a tanúvallomásokkal, az elsőfokú bíróság iratszerű és helyes ténybeli következtetéseken alapuló tényállást állapított meg, amelyet csak kisebb mértékben kellett a Be. 352. § (1) bekezdése a) pontja alapján, elsősorban a másodfokú eljárásban a vádlottak által szolgáltatott újabb adatok szerint pontosítani:

- I. r. vádlott jelenleg rendőr főtörzsőrmester, az előléptetése 2008. július hó 1. napjával visszamenőleg történt meg;
- II. r. vádlott jelenlegi jövedelme kb. 199.000,- forint, amely szolgálati járandóság;
- Az ítélet 4. oldalának 6. bekezdésben a negyedik sor elején, nyilvánvaló elírás miatt, a IV. r. vádlott került feltüntetésre a III. r. vádlott helyett, mint akinek jó rendőrségi kapcsolatai vannak, ezt az ítéletábra helyesbítette.

Ezen kiegészítésekkel, illetve pontosítással az elsőfokú bíróság ítélet megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a cselekmények jogi minősítése is.

A Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Bíróság jogi indokolásában foglaltakkal mindenben egyetértett, a védők által megfogalmazott kifogásokra már az elsőfokú bíróság részletesen reagált indokolásában, legfeljebb annyit rögzít az ítéletábra, hogy a 3/2007. BJE határozatnak a védő által idézett megállapítása kifejezetten arra vonatkozik, amennyiben az elkövető egy cselekménnyel valósítja meg a hivatali visszaélés büntettét, valamint a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntettét. Ez esetben kétségtelen, hogy a bűnösség az utóbbi bűncselekményben, azaz a Btk. 177/A. § (2) bekezdésében foglaltak szerint állapítandó meg. Azonban jelen ügyben a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntette nem állapítható meg, tekintettel arra, hogy az elkövetéskor nem merült fel jelentős érdeksérelem bekövetkezése, ekként a cselekmény csakis hivatali visszaélés büntetteként minősülhet.

Az is teljesen egyértelmű a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján, hogy a 3. tényállási pontban rögzített cselekmény egy baráti szívesség volt, amely nem bűntatható bűnmegelőzési szempontokra való hivatkozás mögé.

Az akcióterv kiszivárogtatása szintén kétséget kizáróan megállapítható volt, nem volt iratellenes a tényállás, az ilyen jellegű „baráti gesztusok” megengedhetetlenek.

Az ítélet jogi indokolásában a 17. oldalon az ötödik bekezdésben kisebb elírás található, ezért azt az ítéletábra azzal pontosítja, hogy mellőzi az első mondatból azon részt, mely szerint a II. r. vádlott jogtalan előnyt fogadott el, mivel az irányadó tényállásból csak a jogtalan előny kérése állapítható meg. Ugyancsak pontosítandó ezen oldalon a hetedik bekezdés harmadik sorában a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmény elnevezése, amely nyilvánvaló elírás folytán lett másként megnevezve, mint vesztegetés büntette.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen számba vette, azonban annyi pontosítás a védelem észrevételével egyezően szükséges, hogy a

IV. r. vádlott feltárással vegyes ténybeli beismerő vallomást tett, amely viszont a tárgyaláson történő tagadása miatt kisebb súllyal értékelendő a javára.

A III. r. vádlott a IV. r. vádlottól a vagyoni előnyt, azaz a vesztegetésre szánt pénzt átvette, ezért arra nézve a Btk. 77/B § (1) bekezdés e) pontja alapján kötelezően vagyonelkobzást kell elrendelni, ezért ennyiben az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, egyben erre tekintettel a III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzmellékbüntetést mellőzte (amelynél egyébként a számmal és a betűvel kiírt összeg nem egyezett), ellenben 700.000,- (hétszázezer) forint erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a cselekmény tárgyi súlyához és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez mérten törvényes büntetéseket szabott ki a Fővárosi Bíróság, azoknak a lényeges enyhítésére illetve súlyosítására nem látott lehetőséget, így az ezt célzó fellebbezések eredményre nem vezettek.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélőtábla a kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése és Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat.

Budapest, 2012. év június hó 28. napján

Dr. Rédei Géza sk.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente sk.
előadó bíró

. Mató Ágnes sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 9.B.925/2010/27. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 3.Bf.395/2011/6. számú ítéletében írt változtatás mellett I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 28. napján

Dr. Rédei Géza sk.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tiszttviselő